

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

1958

Nummer 32

OKTOBER

Rustale ved Odenseaner-Samfundets rusfest

den 4. november 1957

Kære unge kammerater!

Jeg indfried i aften et gammelt løfte til min afdøde ven Einar Frølich — Odenseaner-Samfundets gode, bærende kraft i en årrække — om at holde rustalen til årets dimittender fra Odense Katedralskole. Nu er rustale sådan et fint begreb, og I har vel allerede hørt et antal rustalere, som jeg ingenlunde vil konkurrere med. I har — ligesom vi andre i sin tid — fået en passende introduktion til studenterlivet og studietiden af en række udmærkede dignitarere, hvis udtalelser I efter jeres eget bedste skøn — og det er jo alene dette, der er afgørende — kan bevare i et taknemmeligt hjerte eller lade ligge. Det samme gælder de referencer til hedengangne og nulevende stormænd i åndens verden, som dertil egnede citat-jonglører har serveret for jer både i skoletiden og de første måneder af jeres studietid. Til mulig støtte for hukommelsen på alle områder står tykke bøger både med bevingede og ubevingede ord til rådighed! Og I har sikkert allerede opdaget, at der altid findes lige så storartede argumenter for jeres synspunkter som for det modsatte. De store ord og den megen højtidelighed anstår sig i det hele næppe

for en kammeratskabsaften som denne, og jeg vil derfor gerne prøve på at sige noget ganske jævnt og causerende i relation til jeres første aften i Odenseaner-Samfundet, hvor vi er *meget* glade for at se jer:

Selvom I som alle andre unge mennesker står på skuldrene af jeres forgængere — hvad enten I nu synes om det eller ej —, er tidspunktet dog kommet til, at I i aller-egentligste forstand skal begynde for jer selv som jeres egen lykkes smede. Her er det godt at have nogle ståsteder — og til de gode sådanne hører efter min mening Odenseaner-Samfundet. Her har vi et fællesskab — på et ganske vist begrænset, men slet ikke uvæsentligt område —, som vi, der har været med fra begyndelsen, synes så godt om, at vi gerne ser det bevaret og helst udvidet ved tilgang af nye kræfter i stedet for os gamle, der af naturlige årsager efterhånden falder fra. Derfor byder vi årets Odense-russer velkomne i kredsen og håber inderligt, at I bliver her.

Vort fællesskab sammensættes af mange komponenter, flere eller færre og mere eller mindre betydningsfulde for hver enkelt af os. Vi er naturligvis stolte over i det hele

taget at være fra Odense og at være bysbørn med H. C. Andersen, Thorvald Ellegaard og Bodil Kjer — for at nævne nogle yderpunkter af berømmelse! Og så har vi gået i samme skole — til en vis grad i hvert fald. En skole er jo nemlig først og fremmest dens ledelse og lærere, og generationerne skifter så hurtigt, at ingen af jeres lærere også har været mine lærere. Jeg ved ikke, om forskellen i *disciplenes* bedømmelse af det samlede lærerkorps er særlig stor fra generation til generation, men fra lærerside synes man altid at rynke på næsen af denne bedømmelse. I, der lige netop er sluppet ud af skærsilden, har naturligvis jeres præcise og uforgribelige opfattelse, der først senere eller sent i årenes løb forlenes med det eventuelt ønskelige, forsonende skær, som alene afstanden i tid kan give. Vi ældre, der *har* denne afstand, og som ikke kan beskyldes for at være grønne (“sunt pueri pueri o.s.v.”), har til gengæld fornylig af en udmærket statsskolelektor i en kronik fået at vide, at *vort* syn på vore lærere, der selvfølgelig er forkert, skyldes en vis infantilisme, som vi aldrig vokser fra, samt at den meget udbredte kritik af skole og lærere fortrinsvis har sin grund i danskernes ulyksalige trang til altid at “brokke sig”. Emnet er ømtåleligt, og jeg forlader det gerne — så meget mere som jeg selv i skolen var lærersøn og ved skæbnens tilskikkelse nu er en slags skoleleder —, men jeg kan ikke dy mig for at gentage et tidligere postulat om, at vi sikkert alle har haft fortrinlige lærere, som vi vil være taknemmelige til vores dødsdag, men at jeg i hvert fald også har haft enkelte, som jeg endnu 50 år efter kan drømme om i netter, hvor jeg har spist noget, jeg ikke kunne tale. I sandhedens interesse: Det *kan* jo være min fejl!

Hvorom alting er, har vi, der iaften er samlet her, gået i samme skole, og mon

ikke de lykkeligste minder fra skoletiden er knyttet til *milieuet* omkring denne, ofte tilsyneladende udenværker og noget perifert — men alligevel temmelig centralt i erindringen. Jeg tænker på afslutningsfesterne, der nu på grund af de ændrede størrelsesforhold er henlagt til Odense Theater, men som i min tid foregik — virkelig højtideligt — i solennitetssalen. I lyse øjeblikke griber jeg mig undertiden i at nynne “Concinamus, o sodales, eia, quid silemus” — vanskeligt at oversætte trods 14 ugentlige timer i latin i 6. klasse (gammelsproglig), men stadig uforglemmelig. Jeg tænker på elevforeningen “Mimer”: Hvilke diskussioner, hvor så at sige alt blev endegyldigt afgjort på en lørdag aften, hvilken poesi i “Mimers væld” og hvilket storartet vrøvl i vrøvlebogen. Og skoleballerne: Efter forloren skildpadde og afbrændt rødvin i gymnastiksalen dansede man i solennitetssalen. Der var balkort, hvor eforatets døtre omhyggeligt var bortliciteret blandt balinspektørerne, og der var cotillon, som vi, af pigerne mindre ombejlede drenge, benyttede til strejftog og forbudt tobaksrygning i de mørklagte dele af skolebygningen. Klasseværelserne nærmest solennitetssalen var ved hjælp af viftepalmer o. l. omdannet til saloner, hvor adel, gejstlighed og borgerskab (incl. både konferens- og etatsråder) hyggede sig med rektor og lærere ved en L'hombre. I opbruddets time var skolens gård fyldt med ekipager fra de fynske herregårde, enkelte med firspand. Det var tider! Salig ihukommelse — sammen med skoleorkestret, kvartetsang i 5. og 6. klasse (nuv. 2. og 3. G), skarpskydning om lørdagen på det militære skydeterræn i Sandorum mose o.s.v., o.s.v.

Årets dimittender har sikkert som vi andre hygget sig i det fine, gamle Odense — der nu har fået et helt moderne, energisk præg og vel nogenlunde har kvitteret

tidligere tiders anstrøg af det let bornerte — og I er altså rigtige Odenseanere, men I har også haft et antal kammerater med hjemsted udenfor Odense: de ulyksalige togrejsende og de i byen kun logerende. Kammeraterne fra landet markerede sig i gamle dage ofte ved at høre til de dygtigste, ikke sjældent ved at være karakteristiske personligheder og altid ved at være mere "fynske" end vi andre, hvad vi lumsk misundte dem. Rigtige Odenseanere vil gerne også føle sig som rigtige Fynboer — og vel først og fremmest det. Mon nogen af os, når vi kører eller går i land i Nyborg, kan sige os fri for en egen sød fornemmelse af at komme hjem. De stynede popler i hegningene, de gamle bindingsværkshuse, de velholdte haver, det venligt-syngende sprog, som radioen endnu ikke helt har fået bugt med, alt vidner om, at her har vi rod, herfra vor verden går. Udsigten fra Svanninge bakker en maj-dag over blomstrende syrenhække til Horneland, ja, om det så blot er et Kerteminde-maleri af Johannes Larsen, siger det enhver gammel Fynbo noget, som han ikke for alt i verden ville undvære, og som nok i virkeligheden er det, der mest af alt binder os sammen.

Man siger — og vi tør vel tro det —, at Fynboer, som de er flest, ikke tager for tungt på tingene, at de har lune, og at de i det hele er fremkommelige mennesker. Det er rart at vide i disse mentalhygiejniske tider, hvor neuroserne flourer og kværu-lanterne breder sig.

Kan vi ældre ønske noget bedre for vore unge kammerater, end at de må bevare det fynske islæt i deres natur og føje sig smukt ind i den lange række af medborgere, som før dem har gjort deres gamle skole og deres fødestavn ære?

Hertil vil vi gerne hjælpe dem i Odenseaner-Samfundet. Ikke ved at klistre os sammen i en særlig klan og heller ikke ved at etablere en gensidig roseforening. Men ganske enkelt ved at dyrke og yderligere udvikle det gode kammeratskab — både årgangsvise og mellem ældre og yngre —, som for mange af os har været af den største værdi, og samtidig ved at værne om de gode minder fra Odense Katedralskole, som vi er fælles om.

Jeg byder jer alle hjerteligt velkommen i Odenseaner-Samfundet!

Johs. Barner-Rasmussen (1909).

Foreningsmeddelelser

★

Ved generalforsamlingen i maj 1958 blev stud. polit. Steen Leth Jeppesen (1957) nyvalgt som studenterrepræsentant som afløser for cand. polyt. Erik Balslev. Iøvrigt blev bestyrelsen genvalgt og har konstitueret sig med samme formand, næstformand, kasserer og sekretær som hidtil.

»Odenseaner-Samfundet«'s jubilæumslegat på 600 kr. blev i 1957 tildelt stud. polyt. Preben Damm Henriksen (1957) og »Egil og Karen Dithmer«'s mindelegat på 200 kr. blev tildelt stud. polyt. Kirsten Johansen (1956).

★

Det er bestyrelsens hensigt at afholde generalforsamlingen for 1959 i Odense i maj måned; herved indfries løftet fra 1954 om at mødes hvert 5. år i Odense, og samtidig kan vi ved et møde i hjembyen mindes »Mimer«'s 100-års fødselsdag.

William Hansen: »Fugle«, tempera

Aktuelt om kunsten på Fyn

Af forfatteren, redaktør Ib Paulsen

Odenseaner-Samfundet har anmodet mig om til sit årsskrift at skrive en artikel om kunsten på Fyn i dag.

Det gør jeg gerne og af flere grunde. Bl.a. vil jeg gerne indledningsvis mane en pæl gennem den opfattelse, som synes at herske i visse kredse udenfor landsdelen: at „fynsk kunst“ er sig selv nok.

Med betegnelsen „fynsk kunst“ er vi umiddelbart ved et af sagens kærnepunkter. Der eksisterer i dag ikke noget specielt begreb under det navn. Der males en del dansk kunst på Fyn, og den værdsættes af mange fynboer, men det er noget ganske andet med en videre hensigt end den egnsbetonede, som visse kunstsribenter i hovedstaden har fastslået også som et lokalpatriotisk forkælet fænomen. Denne min opfattelse af situationen beror ikke på provinsielt forfølgelsesvanvid.

Muligvis skyldes denne tilbøjelighed til lokalklassificering af kunsten ude i landet de samme bevæggrunde, som i ældre tid fik bønder til at tøjre deres gæs ved det ene

ben: Så vidste man hvor man havde dem! Det er det bekvemmeste!

Temmelig usaglig forekommer mig også den opfattelse at være, at visse københavnske kunstnerkredse betragter den fynske kunstner af i dag som et gennemforkælet, villæjende og bilkørende overfladeindivid. Som om de sociale goder, nogle kunstnere på Fyn nyder som følge af stor interesse for deres kunst, har nogen som helst *principiel* betydning i analysen af deres kunst. Hvad fynske kunstneres forholdsvis gode levestandard vedkommer den faglige vurdering af sagen, står fremdeles for mig som en gåde. For bl.a. beror jo det rige kunstliv på Fyn frem for alt på fynboens glæde over ting, som ligger over dagen og vejen, produkt som den glæde er af en gammel kulturtradition, en sans for „det kønne“, stimuleret af vilje til at ville bruge penge på mer' end sutsko og tingeltangel. Derfor køber fynboen malerier, skulptur, keramik og grafik, og derfor går han til koncerter, men det kan man ikke med rimelighed klandre

de på Fyn boende kunstnere for. Eller måske alligevel? Misundelsens frugt hænger en nær, hvorhen i verden man vender sig.

Det var storartet, at en kendt københavnsk kunstkritiker forleden år med undren konstaterede, at myten om en fynsk skole indenfor malerkunsten er falsk. Det er netop derhen, man på Fyn gerne vil bringe sagen, men lang glæde fik man ikke af den form for rygvind, for allerede året efter befandt hans blad sig i en lummer luftning i sin stillingtagen til kunsten på Fyn. Måtte de loyale kunstsribenter uden for landsdelen tiltagende vinde ørenlyd i en sund vurdering af, hvad der i disse år kunstnerisk sker på Fyn. De er åndelige arvtagere af den lille tænksomme kategori, som for længe siden har opdaget, at kultur-rørelser i et folk ikke lader sig tvangscentralisere til steder, som kan nås med linje 6 og 10 med eller uden atomkraft, og som ikke har glemt, at begrebet „Fynboerne“, skabt i København til afløsning af det mere kluntede „Bondemalerne“, har hvilet som et uafrysteligt åg på de senere generationer af fynske kunstnere. Eftersnakkerne af denne åndelige indramnings fædre gør sig som kunstbetragtningens enøjede til talsmænd for tilstedeværelsen af en særlig fynsk „provinsialisme“, men glemmer at de arvtog opfattelsen fra en provinsialisme, som var endnu snævrere begrænset, nemlig af rådhuspladsen og Kgs. Nytorv. Skyldige som de er også i at anse jyder og bornholmere og andre udenfor „Pavestaten“ for en slags overdrevsfænomener, der for enhver pris maa forhindres i at tiltrække sig opmærksomheden, endsige at bryde ud af fennen.

Det lyder måske en kende brutalt sagt, men i princippet dækker det en del af virkeligheden også omkring fynsk kunst i dag.

Den er hverken mere sensibel eller bedre end kunsten i nogen anden dansk landsdel i dag. Men afgjort heller ikke værre!

Jeg vil nu prøve på at give Dem et overblik over de midler, hvormed man på Fyn forsøger at nedkæmpe den isolationsmur, andre har rejst omkring kunsten på øen. Det sker nok enklest ved at fortælle lidt om Det fynske kunstnersamfunds tilblivelse og virksomhed, som foreløbig har resulteret i en statsanerkendelse til en årlig, fynsk udstilling under FKS's auspicer, første gang effektiv med udstillingen 1957. Med udstillingen 1958, som netop er sluttet, håber

Robert Lund-Jensen: »Bjørn, der løpper sig«
Tekn. sten

Sigurd Lønholdt: »Landskab med bjerge«
(Anticoli Corrado), olie

man fortsat at have kvalificeret sig til den offentlige bevågenhed, dette så eftertragtede prædikat indebærer.

Men fremdeles gør også de fynske individualister i kunsten deres arbejde uden om alle organisationer. I forbifarten skal endvidere nævnes, at den hæderkronede Fyens Stifts Kunstforening i samarbejde med Odense bys muscer i årene siden krigens ophør har arrangeret adskillige eksklusive kunstudstillinger, som kom ude fra, bl.a. omfattende Picasso's grafik, Færø-kunst, Kandinsky, Edvard Munch, samt udstillinger af ældre og moderne dansk kunst og udstillinger af Johannes Larsens værker. Odense har i dag nogle og tredive institutions- og firmakunstforeninger med mange hundrede medlemmer, for hvis sparepenge, der årlig købes for adskillige tusinde kro-

ner kunst af øens egne og af kunstnere ude fra. En kunstforening som „Forårsudstillingens passive medlemmer“ (tidligere Kunstnernes Indkøbsforening) tæller alene 1500.

Det fynske kunstnersamfund blev stiftet i 1950 og udstillede første gang i 1951. Det blev skabt som en organisation på tværs af alle fraktionsinteresser bl.a. med det formål at skulle modarbejde centraliserings-tendensen og skabe interesse for, hvad der så naturligt foregår og *skal* have lov til at foregå rundt om i landet — ikke ved kamp, men ved kvalitet og gennem samarbejde. I dag omfatter FKS ca. 60 medlemmer, hvoraf de tyve er arkitekter. For også den unge arkitektur, som er knyttet til Fyn, har i de senere år vist sig at have slagkraft. To fynske arkitekter skal bygge det nye rigshospital. En fynsk billedhugger vandt landskonkurrencen om udsmykningen af hallen i Odenses nye rådhus, og maleren Svend Saabye har for Ny Carlsbergfondet udført flere store dekorative opgaver indenfor det sidste åremål.

Let vil en tværgående samlingsbestræbelse som den nævnte, formidlet af FKS, aldrig være, så lidt på Fyn som andet steds i landet. For det første berører virksomheden de bestående, mangeårige sammenslutningers arbejde og tvinger dem til at resignere. For det andet må forsøget på samling af alle gode kræfter kæmpe med fynboens kompromistrang, og for det tredje måtte det første jagtbytte være hans menneskeligt meget tiltalende, men kunstnerisk komplet ugangbare kammerateri, og endelig må bestræbelserne tilsidesætte enhver hensyntagen til fynboens trang til individuelt at anbringe personen over sagen. Men alt dette er vel i og for sig ikke specielt fynske problemer. Mangelen på selvkritik og selvoptagetheden er jo international, omend man just i visse former for selvskhed finder

selve kimen til forståelse af kunstnerisk udfoldelse gemt, så den må man jo i hvert fald affinde sig med.

Medlem af det nye kunstnersamfunds første censurkomité, maleren Georg Poulsen, fremsatte få dage før vernissagen i 1951 disse betragtninger offentligt: „Det er efter min mening forkert, om denne udstilling, såvel som kunstnersamfundets arbejde i det hele taget, opfattes som udtryk for ønsket om fynsk isolationisme i forhold til bestræbelserne i andre landsdele. Vort land

er så lille, at der næppe kan tales om nogen landsdelskunst overhovedet. Eksisterer begrebet, bør det manes i jorden. Hensigten på Fyn er nu at søge gennemført et i dansk kunst enestående loyalt samarbejde. Derfor har vi især i begyndelsen af kunstnersamfundets virksomhed brug for alle gode kræfter. Er der nogle, som er stærkere end andre, er dette mere en forpligtelse end en grund til reservation. . .“

Denne nu otte år gamle „programudtalelse“ står fremdeles ved magt. FKS op-

Ruth Weber: »Lundeborg«, olie

nåede i 1952 tilskud fra Odense by og senere fra Tipsfonden og indrettede straks fra starten atelier med grafisk presse og croquisundervisning i Nørregade og har formået at gøre sig gældende også på en række andre områder. Men primært har det været, at FKS som den første kunstnerorganisation på Fyn har opnået den nævnte statsanerkendelse.

Før Odense fik Aarhus en sådan, hvorved en ny praksis var blevet indledet. Naturligvis beror en sådan anerkendelse først og fremmest på kvalitet og på en vis sluttethed i det område, den omfatter. Men både jyder og fynboer betragter det som en selvfølgelig ting, at de kompetente myndigheder ikke stiller strammere krav til dem, end til de statsanerkendte udstillinger i København — hvilket ville være ubilligt — samt at man giver dem tid til yderligere at oparbejde, det vil sige rendyrke, det årlige kunst-opbud i kvalitet og omfang.

Dette arbejde har antaget karakter af en pionergerning. Odenses første statsanerkendte udstilling i 1957 var absolut ikke god nok. Den anden, i år, var betydeligt strammere i udvælgelsen, men skæmmedes dog af ukrudt, som bør luges bort. Skøns-mæssigt kan man opfatte dens kvalitet som værende hen imod gennemsnittet af statsanerkendte udstillinger i København, som til gengæld har hele landet at skumme „fløden“ af. Den var imidlertid adskilligt bedre end den udstilling, hvorpå man i 1956 opnåede statsanerkendelsen, så alene af den grund skulle den ikke kunne bortfalde for de kommende to år.

Jeg tror, at der i landsdelen er stof til en varig statsanerkendelse af en hæderlig udstilling. Dette skulle indtil videre være nok — også fordi udstillinger af den slags ude i landet til enhver tid vil indeholde noget, statsanerkendte udstillinger i København ikke har.

Bag ønsket om statsanerkendelsen til kunst ude i landet aner man det uomgængelige krav om respekt også for kunstnerisk udfoldelse, der ikke kan foregå i København. Heraf er ingen berettiget til at slutte sig til noget, som bare omhandler egnsindhegnet „nørkleri“ på kunstens område. Spor af kamp og ujævnhed, nederlag og sejre er den kunstneriske udfoldelses tro følgesvende. Det hjemler ingen fornufts-baggrund for overladelse til egen skæbne. Endelig blev Stavnsbåndet jo da også ophævet i 1788, og hovedstadsbladene har jo abonnenter også i Brylle og Vorbasse.

Fyn begyndte for 25 år siden at få et nyt og selvstændigt kunstliv uden isolations-tendenser. En ny generation voksede op. Nu gør den krav på opmærksomhed. Den forsøger på at kunne stå på egne ben, og den er samarbejdsvenlig, men affinder sig ikke med at få et spark. Den erkender rettigheden i brugen af blanke våben, men den har en presse, der ikke frygter for de skidne. Den holder ingen andre ude, men den gør gældende, at konditionerne for en udenøs kunstner, som søger et publikum på Fyn, er identiske med konditionerne for den fynske kunstner, som for eks. søger et publikum i hovedstaden. Den ligger ikke på maven for nogen og træder ikke bevidst nogen for nær.

Den er ved at blive voksen nok også til at kunne tolerere den nærgående kritik, blot en sådan tillige tilfredsstillende alle *saglige* krav. I den fynske beredvillighed hertil, dens modenhed til akcept af en sund og sand kritisk analyse, har folk uden for landsdelen jo også lov til at ane en fremstrakt hånd. . .

Ib Paulsen.

Efterskrift: — Hosstående billeder er alle taget på F.K.S.'s anden statsanerkendte udstilling i tiden 8.—17. februar 1958.

Asger Andersen: »Høst«, olie

Odenseaner-Samfundets regnskab for året 1956

Driftsregnskab

Indtægter:

Medlemskontingent	1.716,00
Bidrag til bogfonden	80,00
Renter af sparekasse- og girokonto..	52,07
Indgået ved generalforsamlingen....	235,00
Indgået ved rusfesten.....	687,00
	kr. 2.770,07

Udgifter:

Boggaver til dimittender	100,25
Tryksager, kuverter, porto m.v.	489,76
Sekretærens kontorarbejde	125,00
Håndværkerforeningen for general- forsamling	397,00
Håndværkerforeningen for rusfesten	1.165,00
375 eksemplarer af særtryk af Per- sonhistorisk Tidsskrift	265,00
Tilskud til jubilæumsfonden.....	36,37
Driftoverskud	191,69
	kr. 2.770,07

Formueregnskab

Formue den 1. januar 1956	2.585,30
+ Driftoverskud	191,69
Formue den 31. december 1956 ..	kr. 2.776,99

der forefindes således:

Kontant beholdning	402,10
Girobeholdning	856,03
Den sjællandske Bondestands Spare- kasse, E.E. 12342.....	1.518,86
	kr. 2.776,99

Formueregnskab for jubilæumsfonden

Formue den 1. januar 1956 .....
 10.676,82 |

Tilgået i årets løb:

Renter af sparekassebehold- ning	6,13
Obligationsrenter	557,50
Tilskud ifølge driftsregnskab	36,37
	600,00
	11.276,82

Fragået i årets løb:

Udbetalt legat	600,00
----------------------	--------

Formue den 31. december 1956..
 kr. 10.676,82 |

der forefindes således:

1.000 kr. 4½ % Jydsk Husmands Kreditforening, 3. serie.....	820,00
4.000 kr. 4½ % Fyens Grundejer Kreditforening, 12. serie	3.970,00
1.000 kr. 5 % Husmands Hypotek- forening, 2. serie.....	810,00
4.000 kr. 5 % Østifternes Land-Hy- potekforening, 5. serie	3.600,00
1.000 kr. 5 % Østifternes Kredit- forening, 15. serie, 2. afd.	891,34
500 kr. 4½ % Østifternes Hypo- tekforening, 5. afd.	438,06
Den sjællandske Bondestands Spa- rekasse, G.G. 19551 b	147,42
	kr. 10.676,82

Formueregnskab for bogfonden

Formue den 1. januar og den 31. de-
cember 1956:

200 kr. 5 % Kreditforeningen for industrielle ejendomme, 2. serie	200,00
	kr. 200,00

Formueregnskab for jubilarenes fond

Formue den 1. januar 1956	2.931,23	
Tilgået i årets løb:		
Renter af sparekassebeholdning	18,41	
Obligationsrenter	143,26	161,67
Formue den 31. december 1956..	kr. 3.092,90	

der forefindes således:

2.000 kr. 5 % Østifternes Land-Hypotekforening, 5. serie	1.796,80	
500 kr. 5 % Østifternes Land-Hypotekforening, 4. serie	381,00	
500 kr. 4½ % Østifternes Hypotekforening, 5. afd.....	438,06	
Den sjællandske Bondestands Sparerkasse, G.G. 16007 b.....	477,04	
	kr. 3.092,90	

Formueregnskab for**„Egil og Karen Dithmers Mindelegat“**

Formue den 1. januar 1956	5.084,67	
Tilgået i årets løb:		
Renter af sparekassebeholdning	8,59	
Obligationsrenter	323,93	332,52
	kr. 5.417,19	

Fragået i årets løb:

Udbetalt legat	100,00	
Kurstab ved salg af 6.000 kr. 4 % Østifternes Kreditforening, 7. serie	81,71	181,71
Formue den 31. december 1956..	kr. 5.235,48	

der forefindes således:

6.500 kr. 5 % Østifternes Land-Hypotekforening, 4. serie	4.947,41	
Den sjællandske Bondestands Sparerkasse, E.E. 26193.....	288,07	
	kr. 5.235,48	

Odenseaner-Samfundets regnskab for året 1957

Driftsregnskab*Indtægter:*

Medlemskontingent	1.650,00
Bidrag til bogfonden	60,00
Renter af sparekasse- og girobeholdning	53,13
Indgået ved generalforsamlingen ..	300,00
Indgået ved rusfesten.....	884,00
	kr. 2.947,13

Udgifter:

Boggaver til dimittender	98,20
Tryksager, kuverter, porto m.v.	1.032,25
Sekretærens kontorarbejde	150,00
Blomster	35,00
Håndværkerforeningen for generalforsamling	394,45
Håndværkerforeningen for rusfesten	1.205,85
Driftsoverskud	31,38
	kr. 2.947,13

Formueregnskab

Formue den 1. januar 1957	2.776,99
+ Driftsoverskud	31,38
Formue den 31. december 1957..	kr. 2.808,37

der forefindes således:

Kontant beholdning	233,00
Girobeholdning	1.010,97
Den sjællandske Bondestands Sparerkasse, E.E. 12342.....	1.564,40
	kr. 2.808,37

Formueregnskab for jubilæumsfonden

Formue den 1. januar 1957 ..... 10.676,82

Tilgået i årets løb:

Renter af sparekassebeholdning	6,09	
Obligationsrenter	607,50	
Gave fra grosserer Georg Moldow	786,16	1.399,75
		<u>kr. 12.076,57</u>

Fragået i årets løb:

Udbetalt legat	600,00	
----------------------	--------	--

Formue den 31. december 1957.. kr. 11.476,57

der forefindes således:

1.000 kr. 4½ % Jydsk Husmands Kreditforening, 3. serie.....	820,00	
4.000 kr. 4½ % Fyens Grundejer Kreditforening, 12. serie	3.970,00	
1.000 kr. 5 % Husmands Hypotekforening, 2. serie.....	810,00	
4.000 kr. 5 % Østifternes Land-Hypotekforening, 5. serie	3.600,00	
1.000 kr. 5 % Østifternes Kreditforening, 15. serie, 2. afd.	891,34	
500 kr. 4½ % Østifternes Hypotekforening, 5. afd.	438,06	
1.000 kr. 5 % Husmands Hypotekforening, 2. serie.....	786,16	
Den sjællandske Bondestands Sparerkasse, G.G. 19551 b.....	161,01	
		<u>kr. 11.476,57</u>

Formueregnskab for bogfonden Formue den 1. januar og den 31. december 1957 ..... kr. 200,00

der forefindes således:

200 kr. 5 % Kreditforeningen for industrielle ejendomme, 2. serie	200,00	
		<u>kr. 200,00</u>

Formueregnskab for jubilarenes fond

Formue den 1. januar 1957 ..... 3.092,90

Tilgået i årets løb:

Renter af sparekassebeholdning	14,04	
Obligationsrenter	147,50	161,54
Formue den 31. december 1957..	kr. 3.254,44	

der forefindes således:

2.000 kr. 5 % Østifternes Land-Hypotekforening, 5. serie	1.796,80	
500 kr. 5 % Østifternes Land-Hypotekforening, 4. serie	381,00	
500 kr. 4½ % Østifternes Hypotekforening, 5. afd.....	438,06	
Den sjællandske Bondestands Sparerkasse, G.G. 16007 b.....	638,58	
		<u>kr. 3.254,44</u>

Formueregnskab for**„Egil og Karen Dithmers Mindelegat”**

Formue den 1. januar 1957 ..... 5.235,48

Tilgået i årets løb:

Renter af sparekassebeholdning	15,43	
Obligationsrenter	325,00	340,43
		<u>5.575,91</u>

Fragået i årets løb:

Udbetalt legat	200,00	
----------------------	--------	--

Formue den 31. december 1957.. kr. 5.375,91

der forefindes således:

6.500 kr. 5 % Østifternes Land-Hypotekforening, 4. serie	4.947,41	
Den sjællandske Bondestands Sparerkasse, E.E. 26193.....	428,50	
		<u>kr. 5.375,91</u>